

EXPUNERE DE MOTIVE

Secțiunea 1 *Titlul proiectului de act normativ*

Lege pentru ratificarea Acordului de la Paris, încheiat la Paris, la 12 decembrie 2015 și semnat de România la New York, la 22 aprilie 2016

Secțiunea a 2-a *Motivul emiterii actului normativ*

**1. Descrierea situației
actuale**

Schimbările climatice afectează întreaga planetă, având repercusiuni asupra întregii populații, sub aspect economic, social și ecologic. Acestea generează una dintre cele mai mari provocări cu care se confruntă omenirea în momentul de față, datorită efectelor dezastruoase induse de către acestea: creșterea temperaturii medii anuale a aerului și apei oceanelor, riscul crescut de inundații, secetă, diminuarea rezervelor de apă potabilă, riscul crescut de incendii și reducerea resurselor naturale vegetale și animale, modificări și degradări ale ecosistemelor și degradarea resurselor naturale, riscul crescut de îmbolnăvire a populației.

Începând din 1992, Convenția-cadru a Națiunilor Unite asupra schimbărilor climatice (UNFCCC), la care a aderat majoritatea statelor lumii (196 de părți, inclusiv Uniunea Europeană), prevede măsuri și eforturi pentru ca activitățile umane să nu interfereze în mod periculos cu sistemul climatic global. Obiectivul principal al acestei Convenții este de a stabiliza concentrațiile de gaze cu efect de seră în atmosferă la un nivel care să împiedice perturbarea antropică periculoasă a sistemului climatic. UNFCCC a intrat în vigoare la data de 21 martie 1994.

România a ratificat UNFCCC prin Legea nr.

24/1994 pentru ratificarea Convenției-cadru a Națiunilor Unite asupra schimbărilor climatice, semnată la Rio de Janeiro la 5 iunie 1992.

Adoptat în 1994, Protocolul de la Kyoto la Convenția-cadru a Organizației Națiunilor Unite asupra schimbărilor climatice a reprezentat o primă etapă semnificativă, dar a implicat doar 39 de țări industrializate și nu s-a considerat niciodată că implementarea singulară a acestuia are capacitatea de a soluționa problema. Protocolul de la Kyoto a intrat în vigoare la 16 februarie 2005 și a conținut angajamente cu caracter juridic obligatoriu privind reducerea emisiilor pentru prima perioadă de angajament, 2008 -2012.

Protocolul de la Kyoto a fost ratificat prin Legea nr. 3/2001 pentru ratificarea Protocolului de la Kyoto la Convenția-cadru a Națiunilor Unite asupra schimbărilor climatice, adoptat la 11 decembrie 1997, cu modificările și completările ulterioare.

La Conferința privind schimbările climatice de la Doha din decembrie 2012, Părțile la Protocolul de la Kyoto au convenit asupra Amendamentului de la Doha, care stabilește o a doua perioadă de angajament sub Protocolului de la Kyoto (care începe la 1 ianuarie 2013 și se încheie la 31 decembrie 2020). Amendamentul de la Doha prevede angajamentele de reducere a emisiilor în timpul celei de a doua perioade de angajament sub Protocolul de la Kyoto pentru țările enumerate în anexa B la Protocol și vizează un obiectiv global de reducere a emisiilor de gaze cu efect de seră a statelor părți din anexa I de cel puțin 18% sub nivelurile din 1990, în perioada de angajament 2013 - 2020.

Amendamentul de la Doha a fost ratificat de România prin Legea nr. 251/2015 pentru acceptarea Amendamentului de la Doha, adoptat la Doha la 8 decembrie 2012, la Protocolul de la Kyoto la Convenția-cadru a Organizației Națiunilor Unite asupra schimbărilor climatice, adoptat la 11 decembrie 1997.

După Conferința de la Copenhaga, din 2009, peste 90 de țări, atât dezvoltate, cât și în curs de dezvoltare, s-au angajat în mod voluntar să își reducă emisiile de gaze cu efect de seră până în 2020. Totuși, aceste angajamente nu sunt suficiente pentru a îndeplini obiectivul convenit de limitare sub 2°C a încălzirii globale.

Din acest motiv, în 2011, la Durban, UNFCCC a lansat negocieri pentru elaborarea unui nou acord obligatoriu din punct de vedere juridic, care să implice toate Părțile și să creeze condițiile necesare pentru îndeplinirea obiectivului amintit. Mandatul de negociere a urmărit încheierea unui acord la Paris, în decembrie 2015, intrarea sa în vigoare în perioada post-2020 și obligativitatea din punct de vedere juridic.

În conformitate cu obiectivele agreate în 2011, în data de 12 decembrie 2015, la Paris, în cadrul celei de-a XXI-a Conferințe a Părților (COP 21) la Convenția-cadru a Organizației Națiunilor Unite asupra schimbărilor climatice, cele 195 de State Părți au adoptat Acordul de la Paris.

Acordul de la Paris în domeniul schimbărilor climatice impune obligații juridice pentru realizarea obiectului global pe termen lung de menținere a creșterii temperaturii globale sub 2°C față de nivelul din perioada pre-industrială, în funcție de capacitățile și responsabilitățile și capacitățile de care dispun. Elementul inedit al Acordului este reprezentat de obiectivul aspirațional de limitare a creșterii temperaturii medii globale cu 1,5°C.

Totodată, Acordul include o serie de elemente revoluționare, precum reflectarea în Preambul a necesității respectării drepturilor omului și egalității între femei și bărbați.

Textul Acordului acoperă toate ariile de preocupare, respectiv: reducerea emisiilor pentru atingerea obiectivului global de temperatură, asigurarea unui mecanism global de transparență și monitorizare, consolidarea și sprijinirea eforturilor statelor de a se adapta la efectele schimbărilor climatice, consolidarea abilității de redresare în urma efectelor schimbărilor climatice și sprijinirea statelor-părți (inclusiv din punct de vedere financiar) pentru întărirea eforturilor de combatere a efectelor schimbărilor climatice.

Elementele principale ale Acordului de la Paris sunt:

- operaționalizarea obiectivului pe termen lung de a limita creșterea temperaturii medii globale sub 2 grade Celsius. În același timp, statele Părți vor depune eforturi pentru a limita creșterea temperaturii la 1,5 grade Celsius (obiectiv aspirațional); (Art. 2);
- o viziune pe termen lung asupra tranziției

necesare către economii cu emisii scăzute și rezistente la schimbările climatice pe parcursul acestui secol, în contextul unei dezvoltări durabile și de eradicare a sărăciei; (Art. 4.1);

- toate statele trebuie să întreprindă măsuri la nivel intern pentru atingerea angajamentelor de reducere a emisiilor de gaze cu efect de seră. Statele în curs de dezvoltare sunt încurajate ca în timp să treacă la ținte de reducere care să acopere întreaga economie; în schimb statele cele mai puțin dezvoltate și statele insulare mici în curs de dezvoltare nu au obligația să transmită contribuții ci doar posibilitatea de a comunica politicile și măsurile de reducere a emisiilor;

- un ciclu de revizuire a angajamentelor la fiecare 5 ani, care asigură ambiția și durabilitatea acordului. Angajamentele ulterioare trebuie să nu fie inferioare nivelurilor existente/anterioare de ambiție. (Art. 4.3 și 4.9);

- un obiectiv global calitativ în domeniul adaptării la efectele schimbărilor climatice, de creștere a capacității de adaptare, creșterea rezistenței și reducerea vulnerabilității la efectele schimbărilor climatice. Statele vor trebui să elaboreze planuri de adaptare și să comunice periodic aceste planuri și măsurile de implementare. (Art. 7);

- pierderile și daunele asociate cu impactul schimbărilor climatice. Statele recunosc necesitatea de a coopera și de a spori înțelegerea, acțiunea și sprijinul în diferite domenii, cum ar fi sistemele de avertizare timpurie, pregătirea pentru situații de urgență și de asigurare a riscurilor. (Art. 8). Se exclude ideea de răspundere (a statelor dezvoltate) și posibilitatea de solicitare de compensare (din partea statelor în curs de dezvoltare);

- un proces de evaluare la nivel global a progresului înregistrat în atingerea obiectivelor asumate (reducerea emisiilor, adaptarea și finanțarea) (Art.14), care se bazează pe un sistem de monitorizare și raportare (Art. 13), care să asigure transparența și contabilizarea acestor progrese;

- angajamentele statelor dezvoltate de a continua mobilizarea surselor de finanțare pentru statele în curs de dezvoltare, în conformitate cu prevederile Convenției (Art. 9), de a asigura transferul de tehnologie - o viziune pe termen lung, un cadru nou pentru sporirea transferului și accentuarea oportunităților de suport prin cercetare și inovare.

(Art. 10) și creșterea capacității acestor state de a se adapta la efectele schimbărilor climatice și a implementa măsuri de reducere a emisiilor de gaze cu efect de seră (Art. 11);

- va intra în vigoare loc după depunerea instrumentelor de ratificare a cel puțin 55 state părți, reprezentând 55% din totalul emisiilor de gaze cu efect de seră (Art. 21).

Principiile de bază ale Acordului de la Paris sunt: principiul responsabilităților comune, dar diferențiate și al capacităților proprii fiecărei Părți și principiul echității. Pe scurt, se menține diferențierea state dezvoltate vs state în curs de dezvoltare din UNFCCC, dar s-a realizat un prim pas spre eliminarea sistemului bifurcat spre un sistem care recunoaște evoluția în timp a circumstanțelor naționale.

Delegația României a participat și a intervenit pe parcursul Conferinței de la Paris în cadrul reuniunilor de coordonare UE, conform mandatului din Memorandumului cu tema „Participarea delegației României la cea de-a XXI-a Conferința a Părților la Convenția-cadru a Organizației Națiunilor Unite asupra Schimbărilor Climatice (UNFCCC) și la cea de-a XI-a Conferință a Părților la Protocolul de la Kyoto (KP) (Paris, 30 noiembrie – 11 decembrie 2015)” aprobat la nivel de Președinte.

Elementele de mandat ale delegației României pentru negocierea Acordului de la Paris au fost elaborate în linie cu mandatul Uniunii Europene la COP21 și cu poziția României pentru negocierea Cadrului 2030 privind schimbările climatice și energia; au fost totodată luate în considerare obligațiile României care decurg din alte instrumente internaționale relevante și din legislația și angajamentele asumate la nivelul Uniunii Europene.

Pe parcursul negocierilor de la nivel UE, delegația României a susținut adoptarea unui nou acord internațional în domeniul schimbărilor climatice, ambițios și echitabil, care să fie obligatoriu din punct de vedere juridic și aplicabil tuturor Părților.

În data de 22 Aprilie 2016, la New York, (ziua internațională a Pământului) Secretarul General al Organizației Națiunilor Unite a organiza, o Ceremonie la nivel înalt pentru semnarea Acordului de la Paris, în conformitate cu decizia 1/CP.21 adoptată în cadrul celei de-a XXI-a Conferințe a Părților la Convenția-cadru a Organizației Națiunilor Unite asupra

Schimbărilor Climatice (Paris, 30 noiembrie – 11 decembrie 2015).

România a fost unul dintre cele 174 de state și UE care au semnat Acordul de la Paris în cadrul Ceremoniei din data de 22 aprilie 2016 de la New York. Pentru România, Acordul de la Paris a fost semnat de ministrul mediului, apelor și pădurilor, doamna Cristiana Pașca Palmer, în conformitate cu Memorandumul cu tema „Semnarea de către România a Acordului de la Paris sub Convenția-cadru a Organizației Națiunilor Unite asupra schimbărilor climatice, 22 aprilie 2016, New York, SUA” aprobat la nivel de Președinte.

Contribuția UE pentru Acordul de la Paris în ceea ce privește reducerea emisiilor de gaze cu efect de seră a fost agreată și transmisă la Secretariatul UNFCCC în data de 6 martie 2015 și reflectă obligațiile asumate de noile obiective prevăzute în Cadrul 2030 privind Energia și Schimbările Climatice, obiective asumate de Șefii de stat și de Guvern ai Statelor Membre UE (SM) și cuprinse în Concluziile Consiliului European din 24 octombrie 2014¹.

Acordul din octombrie 2014 prevede următoarele:

- un obiectiv obligatoriu de reducere până în 2030 a emisiilor interne de gaze cu efect de seră cu cel puțin 40 % față de 1990, care este împărțit după cum urmează:

- reducerea emisiilor gaze cu efect de seră cu 43% până în 2030 față de 2005 în sectorul energie și sectoarele industriale mari. Aceste sectoare intră sub incidența Schemei de comercializare a certificatelor de emisii de gaze cu efect de seră (EU ETS);

- reducerea emisiilor de gaze cu efect de seră cu 30% până în 2030 față de 2005 în sectoarele non-ETS, incluzând transportul (toate modurile de transport - rutier, feroviar și naval, cu excepția aviației care este inclusă în EU ETS), agricultura, construcțiile, gestiunea emisiilor din deșeuri etc. Aceste sectoare nu sunt supuse unui mecanism de piață în tranzacționarea a certificatelor de emisii, ceea ce obligă la conceperea, monitorizarea și aplicarea unor politici integrate la nivel național, pentru gestionarea adecvată a costurilor și maximizarea beneficiilor (de mediu, economice,

¹ <http://data.consilium.europa.eu/doc/document/ST-169-2014-INIT/ro/pdf>

sociale, culturale etc.). Unele dintre aceste sectoare includ și furnizori de resurse energetice alternative la combustibilii fosili;

- un obiectiv la nivelul UE de cel puțin 27% energie regenerabilă consumată în UE în 2030. Acest obiectiv va fi obligatoriu la nivelul UE;

- un obiectiv orientativ de cel puțin 27 % la nivelul UE pentru îmbunătățirea eficienței energetice în 2030 în comparație cu proiecțiile privind consumul de energie în viitor.

Principalele obligații ale României sub Cadrul 2030 și Acordul de la Paris, din punct de vedere a reducerii emisiilor de gaze cu efect de seră pentru perioada 2021-2030 sunt:

- reducerea emisiilor de gaze cu efect de seră cu 43% până în 2030 față de 2005 sub EU ETS (activități în domeniul energetic, inclusiv rafinăriile; activități de producție și prelucrare a metalelor feroase; activități în industria mineralelor - ciment, var, sticlă și ceramică, activități de producere a celulozei, hârtiei și cartonului; industria chimică; activități de producție și prelucrare a metalelor neferoase) -obiectiv unic la nivel UE;

- reducerea emisiilor de gaze cu efect de seră cu 2% până în 2030 față de 2005 în sectoarele non-ETS, incluzând transportul (toate modurile de transport - rutier, feroviar și naval, cu excepția aviației care este inclusă în EU ETS), agricultura, construcțiile, gestiunea emisiilor din deșeuri-obiectiv la nivel de SM stabilit în funcție de PIB/cap de locuitor.

În prezent, este în curs de negociere legislația UE privind modul de implementare ale acestor obligații.

Principalele prevederi agreate referitoare la sectorul EU ETS se referă la ținta de reducere a emisiilor de gaze cu efect de seră, care este însoțită de continuarea, într-o formă revizuită față de perioada actuală de tranzacționare sub EU ETS, a mecanismelor de alocare tranzitorie cu titlu gratuit până în 2030 a certificatelor de emisii de gaze cu efect de seră pentru producerea de energie; modificarea modului de alocare a certificatelor pentru licitații între SM (grila de redistribuire a drepturilor de licitație); constituirea unei noi rezerve, de 2%, dedicată susținerii modernizării sectorului energetic din SM cu PIB/capita sub 60% din media UE din 2013 (exprimat la prețurile pieței); protejarea sectoarelor expuse unui risc de relocalizare a emisiilor; o modificare de la 1,74% la 2,2% a

factorului anual linear de reducere; reînnoirea instrumentului pentru captarea și stocarea dioxidului de carbon și pentru sursele regenerabile de energie, prin extinderea domeniului de aplicare (va include inovarea legată de reducerea emisiilor de dioxid de carbon în sectoarele industriale) și majorarea alocării la 400 de milioane de certificate (NER400).

Principalele prevederi privind non-ETS din propunerea legislativă a Comisiei Europene: țintele individuale la nivel de SM pentru perioada 2021-2030 (-2% față de 2005 pentru România; punctul de plecare pentru stabilirea traiectoriei liniare de reducere este media emisiilor reale din perioada 2016-2018; pentru statele care au avut țintă pozitivă în perioada 2013-2020, inclusiv România, la punctul de plecare se adaugă creșterea emisiilor din perioada 2018-2020 (România va beneficia de 10.932.743 tone); un set de flexibilități: 1) flexibilitatea de tip one-off: este disponibilă pentru 8 SM cu PIB/capita ridicat, cu probleme privind eficiența costurilor + Malta (contribuție mică a emisiilor în non-ETS). Prin acest tip de flexibilitate, SM pot utiliza o cantitate limitată de certificate EU ETS (în total 100 de milioane pentru cele 9 SM), pentru a compensa emisiile din sectoarele non-ETS. 2) utilizarea limitată a creditelor LULUCF pentru compensarea emisiilor din non-ETS este permisă tuturor SM (280 milioane tone pentru toate cele 28 SM, pentru perioada 2021 - 2030). Statele Membre care au o pondere mai mare a emisiilor din agricultură în sectoarele non-ETS primesc un volum mai mare (au fost stabilite trei categorii de SM, cu o pondere a emisiilor în agricultură > de 25%, între 15-25% și < de 15%). Creditele provin din împăduriri și utilizarea terenului pentru agricultură. SM trebuie să întreprindă eforturi pentru a-și asigura volumul respectiv de credite, implicând posibilitatea de utilizare a flexibilității respective (pentru România sunt prevăzute 13,2 milioane de unități); 3) menținerea flexibilităților aplicabile în cadrul actual – reportarea (banking) alocărilor anuale neutilizate pentru anii următori; împrumutul (borrowing) de alocări anuale din anul următor (în limita de 5%); transferurile de alocări anuale către alte SM (SM implicate decid forma transferurilor prin acorduri bilaterale, inclusiv transfer de proiecte); 4) adaptarea sistemului de raportare anuală a emisiilor; raportare la doi ani a politicilor, măsurilor și proiecțiilor; evaluare anuală a

		progreselor înregistrate de SM (SM care nu înregistrează progrese trebuie să transmită planuri de acțiune); verificarea conformării la 5 ani, în loc de anual; revizuire la 5 ani (prima revizuire în anul 2024, după prima evaluare la nivel global, sub Acordul de la Paris). COM va raporta privind evoluția circumstanțelor naționale și contribuția la ținta UE și Acordul de la Paris.
1 ¹	În cazul proiectelor de acte normative care transpun legislație comunitară sau creează cadrul pentru aplicarea directă a acesteia	Proiectul de act normativ nu se referă la acest subiect.
2.	Schimbări preconizate	Proiectul de lege ratifică un tratat internațional.
3.	Alte informații	Nu au fost identificate.

Secțiunea a 3-a
Impactul socio-economic al proiectului de act normativ

1.	Impactul macroeconomic	Se preconizează că schimbările climatice vor avea un impact semnificativ la nivelul întregii economii, afectând modul în care specialiștii planifică, proiectează, construiesc, exploatează și întrețin. Biodiversitatea, agricultura, resursele de apă, silvicultura, infrastructura, energia, turismul și sănătatea populației sunt numai câteva dintre domeniile ce vor fi masiv afectate de schimbările climatice. Va fi nevoie de noi politici pentru a se aborda atât problemele legate de reducere a emisiilor de gaze cu efect de seră, cât și de adaptare, iar implementarea acestor politici va necesita investiții semnificative, stimulente economice, instrumente și standarde legislative, asistență tehnică și soluții tehnologice. Atât măsurile de reducere a emisiilor de gaze cu efect de seră, cât și cele de adaptare la efectele schimbărilor climatice pot implica investiții semnificative în infrastructură, facilități și echipamente. De exemplu, îmbunătățirea mixului energetic (trecerea de la cărbune la surse regenerabile de energie), modernizarea sistemelor districtuale, construirea și reabilitarea digurilor și barajelor în vederea asigurării protecției împotriva inundațiilor sau a reducerii efectelor secetelor și stabilirea unor sisteme
----	-------------------------------	---

de monitorizare, toate acestea necesită investiții semnificative în infrastructură și în modernizarea echipamentelor.

Studiile arată că în ceea ce privește costurile datorate schimbărilor climatice, acestea ar putea ajunge pentru fiecare locuitor al globului la un nivel de circa 14% din consumul mediu.

De asemenea, schimbările climatice au ajuns să fie considerate amenințarea principală pentru stabilitatea și securitatea globală de către mulți experți în domeniu.

Suplimentar beneficiilor evidente, de evitare a instabilității, insecurității și a creșterii costurilor cu schimbările climatice, sunt și beneficii economice și strategice, dar și beneficii sociale majore, care pot decurge din măsuri ambițioase de reducere a emisiilor de gaze cu efect de seră.

Piața globală pentru bunuri și servicii verzi și cu emisii scăzute de carbon a ajuns la peste 4.000 miliarde euro și este într-o creștere continuă cu peste 4% pe an. Aceste aspecte o transformă într-una dintre cele mai dinamice și prospere sectoare la nivel global. Prin urmare, reprezintă o oportunitate enormă pentru aceste sectoare deja moderne și inovative, să crească și mai mult și să ajute la crearea de noi locuri de muncă verzi.

Măsuri ambițioase în domeniul schimbărilor climatice pot asigura un loc de frunte Uniunii Europene, inclusiv României, în ceea ce privește beneficiile obținute din această creștere a cererii de bunuri și servicii verzi și cu conținut scăzut de dioxid de carbon, la nivel global.

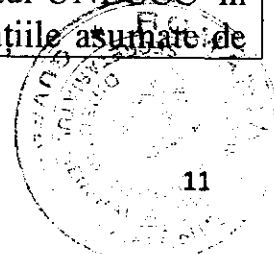
De asemenea, vor asigura un avantaj în ceea ce privește inovarea și dezvoltarea tehnologiilor de vârf, menținând astfel competitivitatea industriei și mediului de afaceri. Acest lucru poate fi realizat prin punerea pe piață a celor mai performante tehnologii cu emisii scăzute de carbon la nivel mondial.

Stabilirea unor măsuri clare și timpurii, în ceea ce privește politicile de schimbări climatice, va pune capăt incertitudinii actuale care întârzie investițiile din sectorul energetic, de care avem nevoie urgentă și vor ajuta la creșterea economiilor noastre, precum și la dezvoltarea unei infrastructuri moderne și competitive, cu emisii scăzute de carbon.

La nivel național, impactul macroeconomic al Acordului de la Paris va fi determinat de rezultatele

		negocierilor interne la nivel UE pentru Cadrul 2030 și a politicilor dezvoltate la nivel intern pentru atingerea obiectivelor asumate. În contextul țintei asumate la nivel UE pentru reducerea emisiilor de gaze cu efect de seră cu cel puțin 40% față de nivelul din 1990, principala provocare pentru România este reprezentată de îndeplinirea acestui obiectiv în termeni de costuri și investiții necesare mai ales în perioada pre-2021. În perspectiva Cadrului 2030, o potențială sensibilitate pentru România este reprezentată de: a) necesitatea păstrării și asigurării competitivității sectoarelor aflate sub EU ETS, în condițiile revizuirii Directivei EU ETS, care are în vedere atingerea unui obiectiv mult mai ambițios de reducere a emisiilor de gaze cu efect de seră la nivelul UE, respectiv cu 43 % comparativ cu anul 2005; b) perspectivele de reducere a emisiilor la nivelul sectoarelor care nu intră sub incidența ETS (non-ETS), măsurile necesare la nivel național și costurile asociate acestora.
1 ¹	Impactul asupra mediului concurențial și domeniului ajutoarelor de stat	La nivel național, impactul macroeconomic al Acordului de la Paris va fi determinat de rezultatele negocierilor interne la nivel UE pentru Cadrul 2030 și ale politicilor dezvoltate la nivel intern pentru atingerea obiectivelor asumate. Totuși, spre deosebire de Protocolul de la Kyoto care presupunea obiective de reducere a emisiilor de gaze cu efect de seră doar pentru un număr limitat de state, dintre care doar statele dezvoltate aveau obligația de a-și asuma angajamente de reducere a emisiilor de gaze cu efect de seră, Acordul de la Paris prevede asumarea de obligații de reducere a emisiilor de gaze cu efect de seră pentru toate Părțile. Acest aspect va ameliora presiunea supra companiilor din punct de vedere al competitivității pe piața internațională din punct de vedere al obligațiilor în ceea ce privește reducerea emisiilor de gaze cu efect de seră.
2	Impactul asupra mediului de afaceri	Contribuția UE pentru noul acord în ceea ce privește reducerea emisiilor de gaze cu efect de seră a fost agreată și transmisă la Secretariatul UNECCC² în data de 6 martie a.c. și reflectă obligațiile asumate de

² <http://www4.unfccc.int/submissions/indc/Submission%20Pages/submissions.aspx>

noile obiective prevăzute în Cadrul 2030 privind Energia și Schimbările Climatice, obiective asumate de șefii de stat și de guvern ai Statelor Membre UE și cuprinse în Concluziile Consiliului European din 24 octombrie 2014.

Acordul din octombrie 2014 prevede următoarele:

- un obiectiv obligatoriu de reducere până în 2030 a emisiilor interne de gaze cu efect de seră cu cel puțin 40% față de 1990, care este împărțit după cum urmează:

- o reducerea emisiilor de gaze cu efect de seră cu 43% până în 2030 față de 2005 în sectorul energie și sectoarele industriale mari. Aceste sectoare intră sub incidența Schemei de comercializare a certificatelor de emisii de gaze cu efect de seră;

- o reducerea emisiilor de gaze cu efect de seră cu 30% până în 2030 față de 2005 în sectoarele non-ETS, incluzând transportul (toate modurile de transport - rutier, feroviar și naval, cu excepția aviației care este inclusă în EU ETS), agricultura, construcțiile, gestiunea emisiilor din deșeuri etc. Aceste sectoare nu sunt supuse unui mecanism de piață în tranzacționarea a certificatelor de emisii, ceea ce obligă la conceperea, monitorizarea și aplicarea unor politici integrate la nivel național, pentru gestionarea adecvată a costurilor și maximizarea beneficiilor (de mediu, economice, sociale, culturale etc.). Este de reținut că unele dintre aceste sectoare includ și furnizori de resurse energetice alternative la combustibilii fosili;

- obiectiv la nivelul UE de cel puțin 27% energie regenerabilă consumată în UE în 2030. Acest obiectiv va fi obligatoriu la nivelul UE;

- un obiectiv orientativ de cel puțin 27 % la nivelul UE pentru îmbunătățirea eficienței energetice în 2030, în comparație cu proiecțiile privind consumul de energie în viitor.

Principalele obligații ale României sub Acordul de la Paris, din punct de vedere a reducerii emisiilor de gaze cu efect de seră pentru perioada 2021-2030 sunt cele negociate la nivel UE sub Cadrul 2030:

- reducerea emisiilor gaze cu efect de seră cu 43% până în 2030 față de 2005 în sectorul energie și sectoarele industriale mari (activități în domeniul energetic, inclusiv rafinăriile; activități de producție și prelucrare a metalelor feroase; activități în industria minereleor - ciment, var, sticlă și ceramica, activități de producere a celulozei, hârtiei și cartonului; industria

		chimică; activități de producție și prelucrare a metalelor neferoase)-obiectiv unic la nivel UE. Obligațiile de reducere a emisiilor revin operatorilor economici din respectivele sectoare; • reducerea emisiilor de gaze cu efect de seră cu 2% până în 2030 față de 2005 în sectoarele non-ETS, incluzând transportul (toate modurile de transport - rutier, feroviar și naval, cu excepția aviației care este inclusă în EU ETS), agricultura, construcțiile, gestiunea emisiilor din deșeuri. Obiectiv la nivel de Stat Membru stabilit în funcție de PIB/cap de locuitor -obligațiile de reducere revin statului și ținta este obligatorie. În prezent, este în curs de negociere legislația UE privind modul de implementare ale acestor obligații.
2. ¹	Impactul asupra sarcinilor administrative	Acordul de la Paris prevede un mecanism de monitorizare, raportare și verificare pentru a putea identifica progresele înregistrate și îndeplinirea angajamentelor de reducere asumate. România, ca Parte la Protocolul de la Kyoto, cu angajament de reducere a emisiilor de gaze cu efect de seră și stat Parte în anexa I la UNFCCC are deja instituit un Sistem național pentru estimarea nivelului emisiilor antropice din surse sau al reținerilor prin sechestrare a tuturor gazelor cu efect de seră, aprobat prin Hotărârea Guvernului 1570/2007 privind înființarea Sistemului național pentru estimarea nivelului emisiilor antropice din surse sau al reținerilor prin sechestrare a tuturor gazelor cu efect de seră, reglementate prin Protocolul de la Kyoto, cu modificările și completările ulterioare. Pentru implementarea și operaționalizarea Acordului de la Paris sunt în curs de negociere mai multe decizii pentru implementarea diverselor prevederi. Poziția UE și a Statelor Membre, inclusiv a României, este de a se menține în mare măsură modul de abordare agreat sub Protocolul de la Kyoto pentru statele care și-au asumat angajamente de reducere globale la nivelul întregii economii. La acest moment nu sunt preconizate sarcini administrative suplimentare.
2 ²	Impactul asupra întreprinderilor mici și mijlocii	Impactul asupra întreprinderilor mici și mijlocii va depinde de capacitatea României de a adopta măsuri care să ne permită să ne atingem angajamentele negociate/asumate la nivel UE pentru non-ETS.

		Pentru perioada 2021-2030, propunerea Comisiei Europene pentru sectoarele non-ETS prevede o țintă de reducere a emisiilor de gaze cu efect de seră cu 2% față de 2005.
3.	Impactul social	Schimbările climatice nu vor avea un impact uniform asupra tuturor cetățenilor. Unele comunități se confruntă cu amenințări mult mai mari decât altele în ce privește schimbările climatice. De exemplu, impactul schimbărilor climatice va fi mai mare pentru persoanele care locuiesc în zonele vulnerabile din punct de vedere al schimbărilor climatice, ca de exemplu zonele predispuse la inundații, secete, eroziuni ale solului, eroziune costieră sau creșterea nivelului mării. În plus, persoanele sărace sunt deseori mult mai vulnerabile din cauza infrastructurii de proastă calitate și a resurselor financiare, umane și tehnologice inferioare folosite pentru a rezista în fața impactului schimbărilor climatice și pentru creșterea capacității autonome de adaptare. Populația din România s-a confruntat cu destule evenimente de o amploare deosebită pe parcursul ultimelor decenii, dar se pare că acestea au devenit mult mai frecvente după anul 2000; este vorba de două evenimente pluviometrice extreme opuse (seceta din anii 2000 și 2007 și inundațiile din 2005). În anul 2007 a fost cea mai gravă secetă din ultimii 60 de ani. Asemenea fenomene extreme au mai multe categorii de consecințe. Anul 2007, de exemplu, a fost pentru România cel mai cald din ultimii 107 ani, cu maxime de peste 44 de grade Celsius și persistență mare a zilelor caniculare. Proiectul de act normativ nu are impact social direct. Orice impact social depinde de legislația UE și națională adoptată în domeniu pentru atingerea angajamentelor asumate. Acordul de la Paris nu stabilește măsuri, politici sau modalități clare de atingere a obiectivelor. În același timp obiectivele sunt determinate la nivel național și asumate de statele Părți.
4.	Impactul asupra mediului	Încălzirea globală a devenit o problemă cheie pe ordinea de zi internațională în ultimele decenii. Temperatura medie globală a crescut continuu, în pofida eforturilor globale de a stopa această tendință. Creșterea nivelului emisiilor de gaze cu efect de seră, provocate de activitățile umane a avut o contribuție

		majoră la încălzirea din ce în ce mai puternică, având un impact alarmant asupra modelelor de climă ale planetei, asupra vieților omenești și a dezvoltării economice. Schimbările climatice regionale și locale influențează ecosistemele și determină producerea de fenomene meteorologice extreme precum seceta, inundațiile și alte dezastre naturale. Temperaturile în creștere generează un risc sporit de daune și, astfel, nevoia de a soluționa această problemă este din ce în ce mai presantă; eforturile trebuie orchestrate la toate nivelurile – local, regional și internațional. În România, efectele schimbărilor climatice se observă cu ușurință: anul 2007 a fost cel mai cald an din ultimele două decenii (cu o temperatură medie de 11,5°C), în timp ce temperatura medie cea mai scăzută (8,4°C) a fost înregistrată în 1985. În 2005, România a fost afectată de inundații istorice, care au provocat morți și daune importante ale proprietăților, iar anul 2007 a adus cea mai gravă secetă din țară din ultimii 60 de ani. Efectele acestor fenomene meteorologice extreme au afectat țara prin pierderile economice semnificative suferite în agricultură, transporturi, furnizarea de energie și gestionarea apei. Schimbările climatice ar putea constitui o amenințare pentru biodiversitate din România în următoarele moduri: • modificări ale comportamentului speciilor, ca urmare a stresului indus capacității lor de adaptare; • modificarea distribuției și alcătuirii habitatelor, ca urmare a modificării structurii speciilor; • creșterea numărului de specii exotice la nivelul habitatelor naturale actuale și mărirea potențialului lor de a deveni invazive; • modificarea distribuției ecosistemelor specifice zonelor umede, cu posibila lor limitare și eventuala lor dispariție; • schimbările la nivelul ecosistemelor de apă dulce și a celor acvatice marine, generate de încălzirea apei și creșterea nivelului mării; • dispariția anumitor specii de floră și faună.
5.	Alte informații	Nu au fost identificate.

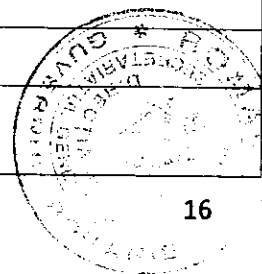
Secțiunea a 4-a
Impactul financiar asupra bugetului general consolidat, atât pe termen scurt, pentru
anul curent, cât și pentru termen lung (pe 5 ani)

Proiectul de act normativ nu are impact asupra bugetului general consolidat.

mii lei -

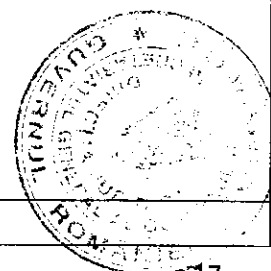
Indicatori	Anul curent	Următorii 4 ani				Media pe 5 ani
		3	4	5	6	
1	2	3	4	5	6	7
1. Modificări ale veniturilor bugetare, plus/minus, din care:						
a) buget de stat, din acesta:						
(i) impozit pe profit						
(ii) impozit pe venit						
b) bugete locale:						
(i) impozit pe profit						
c) bugetul asigurărilor sociale de stat:						
(i) contribuții de asigurări						
2. Modificări ale cheltuielilor bugetare, plus/minus, din care:						
a) buget de stat, din acesta:						
(iii) cheltuieli de capital						
b) credit extern						
c) surse proprii						
3. Impact financiar, plus/minus, din care:						
a) buget de stat						
4. Propuneri pentru acoperirea creșterii cheltuielilor bugetare						
5. Propuneri pentru a compensa reducerea veniturilor bugetare						
6. Calcule detaliate privind fundamentarea modificărilor veniturilor și/sau cheltuielilor bugetare						
7. Alte informații	Nu au fost identificate.					

Secțiunea a 5-a

Efectele proiectului de act normativ asupra legislației în vigoare

1.	Măsuri normative necesare pentru aplicarea prevederilor proiectului de act normativ: a) acte normative în vigoare ce vor fi modificate sau abrogate, ca urmare a intrării în vigoare a proiectului de act normativ b) acte normative ce urmează a fi elaborate în vederea implementării noilor dispoziții	Nu este cazul.
1¹	Compatibilitatea proiectului de act normativ cu legislația în domeniul achizițiilor publice	Proiectul de act normativ nu se referă la acest subiect.
2.	Conformitatea proiectului de act normativ cu legislația comunitară în cazul proiectelor ce transpun prevederi comunitare	Proiectul de act normativ nu se referă la acest subiect.
3.	Măsuri normative necesare aplicării directe a actelor normative comunitare	Proiectul de act normativ nu se referă la acest subiect.
4.	Hotărâri ale Curții de Justiție a Uniunii Europene	Proiectul de act normativ nu se referă la acest subiect.
5.	Alte acte normative și/sau documente internaționale din care decurg angajamente	Proiectul de act normativ nu se referă la acest subiect.
6.	Alte informații	Nu au fost identificate.

Secțiunea a 6-a
Consultările efectuate în vederea elaborării proiectului de act normativ

1.	Informații privind procesul de consultare cu organismele neguvernamentale, institute de cercetare și alte organisme implicate	Proiectul de act normativ nu se referă la acest subiect.
2.	Fundamentarea alegerii organizațiilor cu care a avut loc consultarea, precum și a modului în care activitatea acestor organizații este legată de obiectul proiectului de act normativ	Proiectul de act normativ nu se referă la acest subiect.
3.	Consultările organizate cu autoritățile administrației publice locale, în situația în care proiectul de act normativ are ca obiect activități ale acestor autorități, în condițiile Hotărârii Guvernului nr. 521/2005 privind procedura de consultare a structurilor asociative ale autorităților administrației publice locale la elaborarea proiectelor de acte normative, cu modificările ulterioare.	Proiectul de act normativ nu se referă la acest subiect.
4.	Consultările desfășurate în cadrul consiliilor interministeriale, în conformitate cu prevederile Hotărârii Guvernului nr. 750/2005 privind constituirea consiliilor interministeriale permanente, cu modificările și completările ulterioare.	Proiectul de act normativ nu se referă la acest subiect.

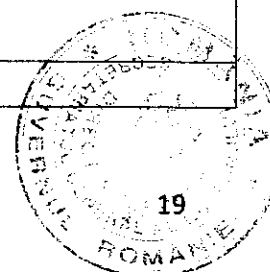
5.	Informații privind avizarea către: a) Consiliul Legislativ b) Consiliul Suprem de Apărare a Țării c) Consiliul Economic și Social d) Consiliul Concurenței e) Curtea de Conturi	Proiectul prezentului act normativ a fost avizat favorabil prin avizul Consiliului Legislativ nr. 923/2016.
6.	Alte informații	Nu au fost identificate.

Secțiunea a 7-a
Activități de informare publică privind elaborarea proiectului de act normativ

1.	Informarea societății civile cu privire la necesitatea elaborării proiectului de act normativ	În elaborarea proiectului de act normativ a fost îndeplinită procedura stabilită prin Legea nr. 52/2003 privind transparența decizională în administrația publică, republicată, prin afișarea acestuia în vederea consultării pe pagina de internet a Ministerului Mediului, Apelor și Pădurilor, la adresa www.mmediu.ro , în data de 15.09.2016.
2.	Informarea societății civile cu privire la eventualul impact asupra mediului în urma implementării proiectului de act normativ, precum și efectele asupra sănătății și securității cetățenilor sau diversității biologice	Proiectul de act normativ nu se referă la acest subiect.
3.	Alte informații	Nu au fost identificate.

Secțiunea a 8-a
Măsurile de implementare

1.	Măsurile de punere în aplicare a proiectului de act normativ de către autoritățile administrației publice centrale și/sau locale – înființarea unor noi organisme sau extinderea competențelor instituțiilor existente	Proiectul de act normativ nu se referă la acest subiect.
2.	Alte informații	Nu au fost identificate.

Față de cele prezentate, a fost elaborat proiectul de Lege pentru ratificarea Acordului de la Paris, încheiat la Paris, la 12 decembrie 2015 și semnat de România la New York, la 22 aprilie 2016.

PRIM – MINISTRU

DACIAN IULIEN CIOLOȘ

